

Tokyo 2010: Fokus på folkeslagene og globale sodalitetsstrukturer

HANS AAGE GRAVAAS

I perioden 11.-14. mai 2010 var 968 delegater fra 73 land samlet til *Tokyo 2010 Global Mission Consultation: From Edinburgh to Tokyo*. I tillegg til disse deltok 927 observatører fra vertslandet Japan. 550 japanske frivillige bidro til å gjennomføre selve arrangementet. Konsultasjonen var en av fire store internasjonale markeringer av 100-årsjubileet for Edinburgh 1910. Tokyo 2010 ble etterfulgt av konferanser i Edinburgh, Cape Town og Boston. Utover dette ble det også arrangert en rekke mindre nasjonale konferanser.

Vi vil i denne artikkelen gi en presentasjon av Tokyo 2010-konsultasjonens bakgrunn og innhold, samt vurdere dens fokus, særpreg og bidrag til internasjonal misjon både i lys av konferansens innhold og Tokyo-deklarasjonen. Undertegnede var selv til stede i Tokyo og var også delegat ved Lausanne-konferansen i Cape Town.

Konferansens bakgrunn

Konferansene i Tokyo (i mai), Edinburgh (i juni), Cape Town (i oktober) and Boston (i november) trekker alle linjene tilbake til Edinburgh 1910. Det er derfor naturlig å reflektere over hva Edinburgh-møtet i 1910 (Stanley 2009) var og hvilken betydning det skulle få.

1200 delegater (alle menn) fra de største protestantiske kirkesamfunn og misjonsorganisasjoner, de fleste fra Nord-Amerika og Nord-Europa, var samlet i Skottland 14.-23. juni 1910. Verken romersk-katolsk eller ortodoks kristenliv var representert, ei heller representanter fra Sør-Amerika. Vestens kristne satt i førersetet. Majoriteten av de fremmøtte tilhørte det globale Nord.

Selv om Edinburgh-møtet proklamerte slagordet *The Evangelisation of the World in This Generation*, og på mange måter var et forstadium til etableringen av International Missionary Council i 1921, markerte møtet også avslutningen på en stor misjonsperiode. *The Great Century of Mission* (Latourette 1971) var over. Århundret, som ble innledet av William Careys publikasjon i 1792, *An Inquiry into the Obligations of Christians to use Means for the Conversion of the Heathen* (Tucker 2004), var en misjonsperiode uten sidestykke i kirkens historie. Edinburgh 1910 var en betydelig internasjonal misjonskonferanse som inspirerte og motiverte til fortsatt internasjonal misjon. Samtidig var møtet også en avslutning på noe og en begynnelse på noe annet. Møtet er blitt omtalt som *the Birthplace of the Modern Ecumenical Movement* (Yeh 2010). Opprettelsen av Kirkenes Verdensråd i 1948 er på mange måter et resultat av Edinburgh 1910.

Edinburgh 1910 var med andre ord en historisk begivenhet som både den evangelikale misjonsbevegelse og den økumeniske bevegelse har dratt veksler på og hentet impulser fra. Alle de fire store konferansene i 2010 pekte på forbindelseslinjene bakover, men ikke alle reflekterte like sterkt en felles historie inn mot vår tid. Forbindelseslinjen til den økumeniske bevegelse ble nok særlig reflektert i Edinburgh 2010, delvis i Boston og Cape Town, men i liten grad i Tokyo 2010. Tokyo-konsultasjonen var i det store og det hele et evangelikalt samlingspunkt om internasjonal misjon for ikke-vestlige misjonsorganisasjoner.

Lausanne-møtet i 1974, med sterke røtter i William Careys misjonstradisjon og med historiske forbindelseslinjer til Billy Grahams World Congress on Evangelism i Berlin (1966), stod trygt plantet i Edinburgh-tradisjonens misjonsfokus. Samtid var Lausanne-møtet og den bevegelse som Lausannepakten (Stott 1975) gav opptakten til, et teologisk og missiologisk korrektiv

eller alternativ til den økumeniske bevegelse som også var forankret i samme tradisjon. Dette var ikke minst tydelig i norsk kontekst. Norsk Misjonsråd¹ (etablert i 1921) markerte sin kritikk til utviklingen innen den kirkeøkumeniske bevegelse ved å stå utenfor da Det internasjonale misjonsråd ble innlemmet i Kirkenes Verdensråd i 1961. Norsk misjon skulle derimot utvikle tette relasjoner til Lausannebevegelsen. Behovet for en distinksjon mellom ulike kirkelige, teologiske og missiologiske tradisjoner skapte merkelapper som for eksempel “Evangelicals”, “Conciliars” og “Pentecostals”. Skillelinjene mellom ulike grupper ble til tider både skarpe og motsetningsfulle, selv om enkelte prominente ledere, som f.eks. John Stott (1921-) og Lesslie Newbigin (1909-1998), er eksempler på mange enkeltpersoner som mente at de hadde et oppdrag å utføre både innenfor evangelikale og økumeniske sammenhenger og som forsøkte å bygge broer mellom de to.

Internasjonale lederskikkelser som Samuel Escobar (1934-), Francis Schaeffer (1912-1984), Carl Henry (1913-2003), Ralph Winter (1924-2009) og John Stott (1921-) spilte viktige roller i Lausanne 1974. Mens John Stott førte Lausannepakten i pennen, gjorde Ralph Winter seg sterkt bemerket ved sin forståelse og betoning av begrepene *panta ta ethne* og *unreached peoples* samt sin distinksjon mellom *sodalities* og *modalities* innen den kristne kirke (Winter 1974).

Selv om Ralph Winter undertegnet Lausanne-pakten og spilte en viktig rolle i Lausanne 1974, skulle han likevel etter hvert distansere seg noe fra denne bevegelsen. Distanseringen var ikke teologisk, men strategisk. Han fant sitt eget strategiske spor. Winter etablerte sin egen plattform ved opprettelsen av the U.S. Center for World Mission i 1976. Han ønsket å styrke fokuset på å nå verdens unådde folkeslag med evangeliet. Gjennom publikasjoner, foredragsvirksomhet, utdanning, forskning og nettverksbygging ble han en viktig drivkraft i *people group*-tenkningen og for målrettet misjonsvirksomhet. Han var også motoren bak Edinburgh 1980: *The World Consultation on Frontier Missions* or *The International Student Consultation on Frontier Missions*. Motivert av dette møtet ble en bevegelse kjent som AD2000 & Beyond til, en bevegelse som i ti år ble det største nettverk av evangeliske organisasjoner og kirkesamfunn

som noensinne har eksistert. I kjølvannet av AD 2000-bevegelsen, og da hundreårsdagen for Edinburgh 1910 nærmet seg, tok Winter initiativ til et møte med utvalgte ikke-vestlige misjonsledere. Han utfordret dem til å arrangere en global misjonskonferanse etter mønsteret av Edinburgh 1910 og 1980. Et sentralt tema i Winters tenkning var, som nevnt ovenfor, distinksjonen mellom tradisjonelle kirkestrukturer (modalities) og parachurch-organisasjoner (sodalities) (Winter 1974). Han betraktet de sistnevnte som de meste effektive i misjonsarbeidet og som de viktigste aktører ved Edinburgh-konferansen i 1910. I lederartikkelen i *Missions Frontiers* i mai-juni 2003 tok Winter til orde for en ny global misjonskonferanse. Han så behovet for globale misjonsstrukturer og tok initiativ til en samling i Amsterdam i april 2005 hvor 28 internasjonale misjonsledere deltok. Som følge av dette møtet, ble *Global Network of Mission Structures*² (GNMS) etablert, et nettverk som tar sikte på å etablere nye misjonsorganisasjoner, styrke misjonsengasjementet i den ikke-vestlige verden, samt å finne nye måter hvor ikke-vestlige misjonstiltak kan samarbeide med Vestens misjonsnettverk.

GNMS fikk som oppgave å planlegge en global konferanse i Tokyo i 2010 etter mønster av Edinburgh 1910. På veien mot Tokyo ble det nye møter både med *Asia Missions Association*³ (AMA) i Efesus i 2006 og med *Third World Mission Association*⁴ (TWMA) in Portland, Oregon og London i 2007. En ble enige om at konferansen skulle arrangeres med japanske menigheter som vertskap og med GNMS, TWMA, AMA og CrossGlobal Link (tidligere IFMA⁵) som sponsorer og arrangører. Selv om disse stod sentralt i planleggingen og gjennomføringen av konferansen, hadde dette ikke blitt til uten Ralph Winters visjonære lederskap. Winter, som døde 20. mai 2009, fikk ikke oppleve konferansen, men hans siste utenlandsreise i oktober 2008 var nettopp til Tokyo hvor han fikk møte det japanske vertskap og arrangementskomiteen.

Oppsummerende kan vi si at Tokyo-konferansen i mai 2010 har mange forstadier. Ralph Winters navn, visjonære lederskap og the U.S. Center for World Mission er fremhevet. Konferansen plasserer seg i en evangelikal tradisjon som trekker linjene tilbake til William Carey. At konferansen ble arrangert i 2010

henger sammen med at man ser seg selv som en sann kontinuitetsbærer av Edinburgh-tradisjonen:

“In this era of missions, we of the Tokyo 2010 Global Mission Consultation value and commemorate the 1910 Edinburgh World Missionary Conference, a hallmark event which stands out as an inspiration and impetus to the modern global mission movement. We celebrate a legacy of 100 years of mission that has transpired since that first world missionary conference” (Cho og Taylor 2010:5).

Konferansens innhold

Perioden mellom Edinburgh 1910 og Tokyo 2010 var et århundre med store forandringer innenfor det politiske, teologiske, kirkelige og religiøse landskap. Delegatene som var samlet til møte i Tokyo, forholdt seg til en misjonsvirkelighet (Yeh 2010) og til rammer for sin virksomhet som var svært forskjellige fra hva som var tilfellet i 1910:

- Verden har vært arena for to verdenskriger, holocaust, Korea- og Vietnamkrigene, den kalde krigen, folkemord i Rwanda og på Balkan, økonomiske nedturer og oppturer, økologiske kriser, terror, samt etniske og interreligiøse konflikter.
- Tyngdepunktet for verdenskristendommen er forskjøvet. Kristendommens sentrum er nå i sør.
- Prosentandelen av kristne i verden er omtrent den samme som for hundre år siden, men folketallet har steget fra 2 til 6 milliarder.
- “Misjonsmarken” er også kommet til oss. Den største kirken i London er nigeriansk, og Mongolia er det land i verden som har flest misjonærer i verden *per capita*.
- Pentekostal kristendom er den form for kristendom som vokser raskest.
- Gamle kirkestrukturer og konfesjonsgrenser er i noen tilfelle irrelevante. African Initiated Churches, kinesiske husmenigheter og latin-amerikanske fellesskap utfordrer det bestående.
- Flere store misjonskonferanser har vært arrangert, og økumeniske organisasjoner har blitt etablert i løpet av perioden.

Klimaet mellom protestantisk og katolsk kristendom er gradvis endret.

- Koblingen mellom kristendom og velstand er også endret. Mens kristendommen står sterkt i deler av den tredje verden, mister den tilsvarende fotfeste i vest.
- Korttidsmisjon er mer vanlig enn livslang tjeneste.
- Evangeliske kristne er på mange måter mer sosialt engasjert enn tidligere.
- Den teknologiske utvikling har vært enorm. Det romerske veinettet som gav muligheter for spredningen av kristendommen i det første århundre, har i dag sin parallell i boktrykkerkunst, radio, TV, internett, satellitt og moderne framkomstmidler.

Tokyo 2010 Global Mission Consultation ble et samlingspunkt for nasjonale, regionale og globale nettverk og organisasjoner, som til sammen representerte 100 000 tverrkulturelle misjonærer. Formålet med konferansen var å markere fremgangen i verdensmisjonen siden Edinburgh 1910, vurdere hva som skal til for å gjøre alle folkeslag til disipler, og å utvikle planer og samarbeid for å nå de minst nådde folkeslag i vår generasjon.

Som i Edinburgh 1910, var også de fleste delegatene i Tokyo representanter fra internasjonale misjonsorganisasjoner. Mange av disse var regnet som viktige beslutningstakere i sin sammenheng. I løpet av konferansen ble organisasjonene utfordret til å forplikte seg på å sende misjonærer til folkegrupper som i dag er uten misjonsarbeid. *Finishing the task* ble et svært viktig begrep i Tokyo. Amerikaneren Paul Eshleman, Visepresident for Campus Crusade for Christ, presenterte en liste på 632 unådde folkegrupper⁶ med et folketall på over 50.000 (Cho og Taylor 2010:40-49). Denne listen ble delt ut, og forsamlingen ble utfordret til å forplikte seg på evangelisering og menighetsbyggende tiltak blant disse folkegruppene. Svarskjemaer ble også delt ut, og svarene viste at forsamlingen samlet sett forpliktet seg på å arbeide blant 171 av disse folkegruppene i løpet av kommende treårsperiode. Noen forpliktet seg for eksempel på å arbeide med bibelfortellinger blant folkegrupper som i hovedsak består av analfabeter. Andre ville bidra med bibeloversettelse, eller å bistå i nasjonale undersøkelser for å dokumentere behovene i de områdene som ikke har tilgang på evangeliet.

I tillegg til å fokusere på de unådde ("bredde") var Tokyo 2010-konsultasjonen opptatt av misjonsbefalingens "dybde" ("lær dem å holde alt det jeg har befalt"). Tokyo-deklarasjonen fortolker begrepet transformation ("teaching to obey") slik:

"...teaching Christ-followers to observe His commands with the outcome of transformed lives. The new believer's worldview must be adjusted to a biblical worldview; his lifestyle changed to increasingly conform to the image of Christ; and his ethical conduct progressively marked by biblical morals. Ideally, this results in individuals applying the gospel of the kingdom to every sphere and pursuit of life—from government to economics, from education to health, and from science to creation care. As a consequence whole communities, cultures and countries benefit from the transforming power of the gospel. Thus, the importance of the ministry of teaching" (Cho og Taylor 2010:6).

Tokyo-deklarasjonens fokus på misjonsbefalingens dybde ble presentert som et tilsvaret til det en mente var for lite vektlagt ved tidligere misjonskonferanser. På dette grunnlag ble mottoet for Tokyo-konferansen, *"making disciples of every people in our generation."* Dette representerer både en utvidelse av Edinburgh 1910 (*"the evangelization of the world in this generation"*) og Edinburgh 1980 (*"a church for every people by the year 2000"*). Ved å vektlegge disippelperspektivet i Matteus 28,19 - 20 ble misjonsoppdraget tilført en viktig dimensjon. Misjon er mer enn å nå ut (*"outreach"*) og å etablere seg (*"church planting"*), men innebærer også kristen vekst og et kall til liv og etterfølgelse (*"discipleship"*).

Boston-konferansen i 2010 hadde i hovedsak et akademisk siktemål (Thomas 2011). De øvrige konferansene samme år hadde også sitt særegne fokus. Edinburgh 2010 ble en økumenisk konferanse med kirkesamfunnene i sentrum, selv om både Lausanne og World Evangelical Alliance var med i planlegging og arrangement. Cape Town hadde et fokus på holistisk misjon og på evangelisk samarbeid innenfor kirkelige modalitetsstrukturer. Tokyo 2010 ble misjonsorganisasjonenes eller sodalitetenes konferanse.

Med mer enn 75 % deltakelse fra ikke-vestlige land ble Tokyo-konferansen en sterk påminnelse om både forskyvningen av verdenskristendommens tyngdepunkt og om en gryende misjonsinteresse i Asia, Afrika og Latin-Amerika gjennom etableringen av mange nye misjonsselskaper. Blant de 968 delegatene⁷ var land som Sør-Korea (105), India (120) og Japan (122) særlig godt representert. Vi skal også merke oss at så mange som 50 kom fra Peru, 45 fra Nigeria, 41 fra Filipinene, 32 fra Egypt, og 23 fra Thailand. Videre kan en merke seg at land som Myanmar, Nepal, Kirgistan, Senegal, Gambia, Bhutan, Cuba og Tyrkia var representert. Majoriteten av de vestlige delegatene kom fra USA. Den største europeiske kolonien var fra England (15). Sverige var representert med to, mens Finland og Norge hadde én hver.

Følgende tema var fokus for fellessamlinger:

- Kingdom Mission: DNA of the Missionary Task (David Cho)⁸
- The New Renewal Missionary Movement (Dr. Obed Alvarez)⁹
- Keynote: State of the Unfinished Task (Dr. Paul Eshleman)¹⁰
- The Biblical Foundation for Discipling Every People (Dr. Marv Newell)¹¹
- Making Disciples: A Way Forward in Missions (Rev. Gbile Akanni)¹²
- Japanese Challenges: Buddhism, Shintoism, Others (Dr. Minoru Okuyama)¹³
- Beyond Christianity (Rev. Kevin Higgins)¹⁴
- Indian Religions: Challenges and Outreach (Rev. Susanta Patra)¹⁵
- Rationale For Mission Structures (Dr. Sung Sam Kang)¹⁶
- Reaching the Secular Peoples of Europe (Rev. Stefan Gustavsson)¹⁷
- Islam Global Outreach (Dr. Hisham Kamel)¹⁸
- Global Peoples and Diaspora Missiology (Dr. Enoch Wan)¹⁹

I tillegg til disse ble det arrangert en rekke *workshops* og *task-force*-grupper med fokus på misjon blant ulike målgrupper og på mulighetene for samarbeid rettet mot disse. Det var også regionale samlinger og bibelstudier. Tokyo-konferansen tok deltakerne med på innsiden av den ikke vestlige misjonsbeve-

gelse. Siste dag ble Tokyo-deklarasjonen lest opp av representanter fra ulike land og verdensdeler. At Ralph Winters kone Barbara deltok i høytlesningen var et uttrykk for anerkjennelse fra arrangørenes side, og en ytterligere bekreftelse på hvilken viktig rolle Ralph Winter spilte i forberedelsen og planleggingen av denne konferansen. Tokyo 2010 ble en konferanse i Ralph Winters ånd: "Making Disciples of Every People (*panta ta ethne*) in Our Generation".

Konferansens betydning

Å vurdere betydningen av en internasjonal konferanse er krevende. Hva konferansen betydde for tilstedeværende delegater og organisasjoner lar seg vanskelig måle. Vi vil her se på noen utvalgte missiologiske særtrekk og utfordringer som man kan trekke ut av konsultasjonens presentasjoner, diskusjoner og publikasjoner.

1. "Action" versus "Unity"

Tokyo 2010 var en internasjonal konferanse. Kristne fra 73 land var samlet. Selv om Cape Town samlet flere ganger så mange deltakere og hadde hele 198 land representert, var også Tokyo 2010 en tverrkirkelig global konferanse. Mens Cape Town samlet evangeliske kristne på tvers av konfesjoner, og som også rommet medlemmer fra både anglikanske og ortodokse kirkesamfunn, var Tokyo en enda mer markant evangelikal konferanse. Alle delegatene var sendt fra misjonsorganisasjoner med en tydelig evangelikal profil. En kan spørre seg hva dette kan bety for konferansens innhold og profil. Enheten og samholdet mellom deltakerne var tydelig. En gledet seg over å møte hverandre i bønn, forkynnelse, lovsang, foredrag, diskusjoner og fellesskap. Men hva bandt dem sammen? Svaret er selvsagt troen på Kristus, men kanskje en i denne sammenheng opplevde at samlingen om oppdraget (*action*) var enda tydeligere enn fokuset på kristen enhet (*unity*). Sammenlikner man i dette spørsmålet Tokyo 2010-deklarasjonen med tilsvarende dokument fra Edinburgh 2010 (*Common Call 2010*), blir forskjellen enda større enn en tilsvarende sammenlikning med Cape Town 2010 (*The Cape Town Commitment 2011*). Edinburgh 2010, blir lite konkret og målrettet med tanke på evangeliets utbredelse.

I tillegg til teologiske forskjeller, kan man også se en forskjell mellom *relationship-orientation* og *task-orientation*, eller mellom unity og action. Dette kan handle mye om forskjellig teologisk profil, motivasjon og drivkraft, men kanskje det også sier noe om fokus og styrkeforhold mellom “the Two Structures of God’s Redemptive Mission” (Winter 1974)?

2. “Sodalities” versus “Modalities”

Det er ingen tvil om at fundamentet for Tokyo 2010 er Ralph Winters distinksjon mellom sodalities and modalities. Begrepet modalitet (*modality*) reflekterer i protestantisk og katolsk teologi den lokale og universelle kirkes struktur og organisasjon. I katolsk teologi kan modalitet betraktes som den universelle katolske kirke. I protestantisk teologi er modalitet forskjellig beskrevet, enten som universell kirke (d.v.s. alle troende) eller som lokal, regional, nasjonal menighet eller kirkeorganisasjon.

I kontrast til dette beskrives para-kirkelige organisasjoner som sodalitet (*sodality*). Disse kan for eksempel inkludere misjonsorganisasjoner og humanitære organisasjoner og er ikke nødvendigvis forbundet med særskilte menigheter, trosamfunn eller kirkesamfunn. Noen vil også inkludere ulike konfesjoner, teologiske utdanningsinstitusjoner og flerkirkelige samarbeidstiltak i denne kategorien. Blant katolikkene vil sodalitet inkludere ordener, munkevesen, klostre og lignende.

Tokyo 2010 var misjonsorganisasjonenes konferanse. Dette var ikke tilfeldig. Ralph Winter hadde arbeidet iherdig med å motivere, samle og forene internasjonale misjonsorganisasjoner til felles koordinert innsats for verdensmisjon. Underskriverne av Tokyo-deklarasjonen var representanter fra globale, regionale og nasjonale misjonsstrukturer (Cho og Taylor 2010).

Dette er tankevekkende. Store misjonsnettverk etableres nå innenfor og på tvers av unge nasjonale kirker. På sett og vis kopierer flere nasjonale kirker de strukturer som deres “mother missions” i Europa og Amerika hadde. De ser det som hensiktsmessig å etablere interesseorganisasjoner eller kirkelige tverrstrukturer som har dette som sin hovedoppgave eller sitt spesialoppdrag. En kan spørre seg hvordan dette harmonerer med dagens tale om “den misjonale kirke”. Går den ikke-vestlige verdens misjonsinnsats på tvers av det man ellers tenker

om relasjonen mellom misjon og kirke, eller mener de at den misjonale kirke best kan virkeliggjøre sin visjon og sitt kall gjennom sodalitetstrukturer? Vi lar dette spørsmålet stå åpent, men det er helt åpenbart at tanker om at misjonsorganisasjonenes tid er forbi, møter kraftig motbør i kjølvannet av Tokyo 2010.

3. “Finishing the task”

Tokyo 2010 var en tydelig videreføring av Lausanne 1974s fokus på *panta ta ethne* (alle folkeslag) og Donald McGavrans *Homogeneous Units Principle* (Lausanne 1978). Fokuset på de unådde sosiale enheter eller *people groups* var sterkt. Begrepsbruken i seg selv og problematikkens alvor ble ytterligere skjerpet gjennom lanseringen av begrepet *Unengaged Unreached People Groups*. Målgruppene for misjon, det vil si de “gjenværende” unådde folkegruppene, ble identifisert og introdusert for delegatene. En ble oppfordret til forpliktelse, til å dele av sine ressurser for å nå disse gruppene, og til å koordinere eksisterende og nye misjonsinitiativ fra tilgjengelige misjonsnettverk.

På pedagogisk og motiverende vis trekkes linjene fra Edinburgh 1910 og frem til i dag. Hva har skjedd? Hva har skjedd siden Edinburgh 1910 og Lausanne 1974? Hva gjenstår? Tokyo 2010 strekker seg fremover mot sluttstreken. Koblingen mellom misjon blant unådde folkeslag og Lukas 24 forteller at man gjennom dette ser på misjon som en fremskyndelse av Jesu gjenkomst. Sluttstrek skal strekkes. Tokyo 2010 ser på seg selv som en eskatologisk “*closure movement*”. Fokus for konferansen beskrives gjennom slagordet, “*finishing the task*”.

En kan mene mye om både det ensidige fokus på de unådde, og også om *people-group*-tenkningen, men en opplever her en intensitet og en målbevissthet som på ingen måte er reflektert verken fra dokumentene fra Edinburgh eller Cape Town. Paul Eshleman, som var tilstede både i Tokyo og i Cape Town, fikk en langt varmere mottakelse i Tokyo enn i Cape Town. Om dette skyldtes at Cape Town-delegatene i større grad evnet å stille kritiske spørsmål som avslørte mangler og svakheter ved hans fremlagte statistiske materiale, er ikke godt å si. Men i Tokyo var evangeliseringsfokuset så sterkt at evnen til å aksep-

tere mangler kanskje var noe større. Tokyo 2010 utfordrer den globale kristne kirke, ikke til snakk om misjon, men til aktiv og målrettet handling. Misjon er Guds menighets hovedoppdrag: "As representatives of this generation's global mission community, we pledge to obey the Great Commission" (Cho and Taylor 2010).

People-group-tenkningens styrke har ofte også vært dens svakhet. Vektleggingen av målrettet "outreach" blant unådde folkegrupper har til tider vært så sterk at en lett kunne stå i fare for å overse behovet for kristen opplæring, sosialt engasjement, og å se bredden i den kristne kirkes oppdrag. Tokyo 2010 har tydeligvis vært klar over noe av dette. Evangeliseringsdimensjonen ble i denne konferansen ledsaget av et sterkt engasjement for disippelgjøring. Men er alt sagt med dette?

4. Manglende fokus på sosial handling

Om Tokyo 2010 hadde sin styrke i sitt ensidige misjonsfokus og sin målrettethet med tanke på evangeliets utbredelse, hadde konferansen sine svakheter i mangelen på synliggjøring av den kristne menighets sosiale ansvar og tjeneste i verden. Konferansen tok verken i tematikk, program eller i dokumenter opp forholdet mellom "*Evangelism and Social Responsibility*" (Lausanne 1982). Dette er bemerkelsesverdig, særlig når en tenker på at ca. 75% av konferansens delegater kom fra den ikke-vestlige verden og fordi koblingen mellom kristendom og velstand er endret i takt med forskyvingen av verdenskristendommens tyngdepunkt. En skal ikke se bort fra at Tokyo 2010s ubalanse på dette punkt kan være en motreaksjon på det noen vil beskrive som et for sterkt fokus på sosial urettferdighet og nød i den økumeniske bevegelse; samtidig som andre vil mene at også den økumeniske bevegelse har justert seg i evangelikal retning. Det er i hvert fall ingen tvil om hva Tokyo-deklarasjonen mener er menneskets største problem og hva som er "Mankind's Need" (Cho og Taylor, 2010:5): "*The tragic result of sin is man's alienation from God, leading to everlasting death (Rom 6,23), and creation's bondage to corruption, subjecting it to futility*". Med utgangspunkt i dette presenteres Guds løsning ("God's remedy") og kall til misjon ("The message of the Great Commission").

5. Forsoning, fellesskap og samarbeid

Konferansen gav flere eksempler på hva forsoning og samhold mellom kristne betyr. I løpet av konferansen tok japanske kristenledere initiativ til en forsoningsprosess. Foran den store forsamlingen ba de fremtredende koreanske ledere om å komme frem. Svært beveget og med tårer ba de på vegne av det japanske folk sine koreanske venner om tilgivelse for hva japanerne hadde påført det koreanske folk av lidelser i historien. Etter mange omfavnelser og kommentarer fra begge hold kom en rekke amerikanske delegater frem. De ønsket på sin side å be om tilgivelse for hva amerikanerne hadde påført japanerne av lidelser under 2. verdenskrig.

Som nordmann ble jeg bedt om å introdusere svenske Stefan Gustavsson, som holdt foredrag om temaet *Reaching the Secular Peoples of Europe*. Gustavsson holdt et foredrag som beveget forsamlingen sterkt. "Jeg klarte ikke å la være å gråte", sa den koreanske møteleder Yong J. Cho etter foredraget. "Hva er det som har skjedd? Hva er det som er skjedd med dem som gav oss evangeliet?" Han oppfordret europeiske delegater om å komme frem hvorpå han innledet i bønn. Den lille europeiske flokken ble raskt omsluttet av spontant bønn fra forsamlingen, og vi kunne høre at det ble bedt både på japansk, koreansk og ulike språk. Det var knapt et tørt øye i salen.

Fellesskapet var sterkt. Gjennom ulike seminarer og workshops ble det fokusert på nettverksbygging og utvikling av nettverk og globale misjonsstrukturer. Hva dette leder til gjenstår å se. Som europeere fikk vi høre to budskap om vårt eget kontinent; at Europa, for det første, er å betrakte som et av flere mål for internasjonal misjon, men også, for det andre, fortsatt er regnet med som en viktig bidragsyter i internasjonal misjon. Denne dobbeltheten må vi forholde oss til. Utenlandske misjonsorganisasjoner ser på mulighetene for misjonsarbeid i Norge. Samtidig leter ikke-vestlige aktører etter aktuelle partnere i Vesten. Paradoksalt nok ble det gitt uttrykk for at en strevde med å finne sterke og slagkraftige europeiske misjonsmiljøer.

6. Dybdedimensjonen i misjonsbefalingen

Som alt nevnt, fokuserte Tokyo 2010 på disippelskap. Dette er ikke bare en vektlegging av dybdedimensjonen i misjonsbefa-

lingen, og et korrektiv til enkelte typer misjonstenkning som lett overså denne viktige dimensjonen, men også et korrektiv til deler av egen misjonal praksis. Lettvinte evangeliseringskampanjer med fokus på tallfesting av omvendelser, men med manglende oppfølging, ble problematisert ved flere tilfelle i løpet av konferansen. En leder fra Nigeria sa følgende i et seminar: "Utfordringen i mange voksende afrikanske kirker tilsvarer utfordringen i store folkekirker i det sekulære Europa. Vår felles utfordring er "nominal Christianity".

Oppsummering

Oppsummerende kan følgende sies om Tokyo 2010 og om Tokyo 2010 Declaration:

1. Deklarasjonen fremstår som klassisk evangelikal. Et sterkt, klart og ensidig fokus på frelse fra Guds vrede og fortapelse ved Jesu stedfortredende soningsdød presenteres.
2. Misjon oppfattes som Bibelens sentrale tema. Misjonsoppdraget oppfattes som det som har vært, og er, den kristne kirkes hovedoppdrag. Dette oppdraget innebærer ikke bare formidling av evangeliet, men også fokus på disippelskap.
3. Deklarasjon tar innover seg at verdenskristendommens tyngdepunkt er endret. Den tredje verdens misjonsbevegelse tar ansvar og er ikke redd for å vise lederskap.
4. Vestens misjonsorganisasjoner og kirker oppmuntres til fortsatt sterk deltakelse i verdensmisjonen, men på nye premisser; ikke lenger i en paternalistisk sjefsrolle, men som deltakere. Vesten er både aktør i verdensmisjon og objekt for misjon.
5. Misjon omtales som en kompleks og sammensatt sak som forutsetter at internasjonale organisasjoner og nettverk deler ressurser og samarbeider for å lykkes.
6. De unådde folkegrupper, som står bakerst i køen, får prioritet. Det er når disse er nådd, at oppdraget er fullført.

Jeg slutter meg til Allen Yehs oppsummering av Tokyo 2010-deklarasjonen (Yeh 2010:120): "The Tokyo Declaration is multi-dimensional (depth, not just breadth) and stands as a much-needed corrective to some current missiological trends which have lost sight of the ultimate goal of mission, which is to bring the panta ta ethne into the worship of God".

Noter

- ¹ Norsk Misjonsråd ble erstattet av Norsk råd for misjon og evangelisering (NORME) i 2001. NORME omfatter også Lausanne Norge og Den Evangeliske Alliansen i Norge.
- ² Global Network of Mission Structures (GNMS) ble etablert i 2005.
- ³ Asia Missions Association ble etablert i 1975.
- ⁴ Third World Mission Association (TWMA) ble etablert i 1989.
- ⁵ Interdenominational Foreign Mission Association (IFMA) ble etablert i 1917.
- ⁶ Uttrykket som ble brukt, var *Unengaged Unreached People Groups* (UUPG). Disse kjennetegnes ved følgende kriterier: Ingen bibel på sitt morsmål, ingen misjonær eller utsending, ingen kirke eller menighet, ingen andre (kjente) troende.
- ⁷ Det opereres her med nåværende bostedsland. Tallene er hentet fra statistikker presentert ved Tokyo 2010.
- ⁸ Dr. David Cho, grunnlegger og tidligere leder av Third World Mission Association.
- ⁹ Obed Alvarez, International Director for New World Mission Association i Peru siden 1977. Formann for Tokyo 2010.
- ¹⁰ Dr. Paul Eshleman, visepresident i Campus Crusade for Christ
- ¹¹ Dr. Marv Nevel er Executive Director for CrossGlobal Link.
- ¹² Rev. Gbile Akanni, leder for Living Seed Team i Nigeria.
- ¹³ Dr. Minoru Okyama, rektor for Mission Training Center and World Mission Center i Japan. Tidligere formann for Asia Mission Association og for Third World Mission Association.
- ¹⁴ Dr. Kevin Higgins er *international director* for Global Teams.
- ¹⁵ Susanta Patra, director for India Missions Association.
- ¹⁶ Dr. Samuel Sung-Sam Kang er generalsekretær for Korean World Mission Association.
- ¹⁷ Stefan Gustavsson er leder for CredoAkademin i Sverige og generalsekretær for den svenske evangeliske alliansen.
- ¹⁸ Dr. Hisham Kamel, grunnlegger og president for the Arabic Communication Center.
- ¹⁹ Dr. Enoch Wan er visepresident for Great Commission International.

Bibliografi:

- Cho, Yong J. og David Taylor (2010): *Tokyo 2010: Global Mission Consultation: Handbook*. Tokyo 2010 Global Mission Planning Committee. Pasadena, CA.
- Edinburgh 2010: *Common Call*. Norsk Tidsskrift for Misjonsvitenskap, 1-2/2011.
- Higgins, Kevin S. (2010): "Missiology and the Measurement of Engagement: Personal Reflections on Tokyo." *International Journal of Frontier Missiology*, 27:3, s. 127-132.

- Johnstone, Patrick (2003): "The Third Call' for Global Networking: The Case for an Inter-Global Missions Network." *International Journal of Frontier Missions*, 20:2, s. 51-54.
- Lausanne Committee for World Evangelization and the World Evangelical Fellowship (1982): *Evangelism and Social Responsibility: An Evangelical Commitment*. Lausanne Occasional Paper 21, Grand Rapids, MI.
- Lausanne Committee for World Evangelization (1978): *The Pasadena Consultation - Homogeneous Unit Principle*. Lausanne Occasional Paper 1.
- Latourette, Kenneth Scott (1971): *A History of the Expansion of Christianity*. Paternoster Press, Exeter, Devon.
- Pierson, A.T. et. al. (2003): "The Third Call' for Global Networking: An Appeal to Disciples Everywhere." *International Journal of Frontier Missions*, 20:2, s. 37-39.
- Stanley, Brian (2009): *The World Missionary Conference, Edinburgh 1910*. Eerdmans, Grand Rapids, MI.
- Stott, John (1975): *The Lausanne Covenant: an Exposition and Commentary*. World Wide Publications, Minneapolis.
- Taylor, David (2009a): "Today's Imperative and the Vision of Tokyo 2010." *Mission Frontiers*, Sept-Oct.
- Taylor, David (2009b): "Where do we go from here? The Challenge of Tokyo 2010." *Mission Frontiers*, Nov-Dec.
- Taylor, David (2010a): "The Incredible Progress of the Frontier Mission Movement: From Edinburgh 1980 to Tokyo 2010." *Mission Frontiers*, Jan-Feb.
- Taylor, David (2010b): "Envisioning a Global Network of Mission Structures: Will Tokyo 2010 Launch New Global Partnerships to Finish the Task?" *Mission Frontiers*, March-April.
- "The Cape Town Commitment - A Declaration of Belief and a Call to Action." *Norsk Tidsskrift for Misjonsvitenskap*, 1-2/2011.
- Thomas, Norman E. (2011): "2010 Boston: The Changing Contours of World Mission and Christianity." *International Bulletin of Missionary Research*, vol. 35, no. 1, s. 10-11.
- Tucker, Ruth (2004): *From Jerusalem to Irian Jaya : a biographical history of Christian missions*. Zondervan, Grand Rapids, MI.
- Winter, Ralph (1974): "The Two Structures of God's Redemptive Mission." *Missiology*, no. 2, s. 121-139.

- Winter, Ralph og Taylor David (1995): "Seeking Closure: The Story of a Movement from William Carey to Tokyo 2010." En artikkel skrevet av Ralph Winter i forkant av Global Consultation on World Evangelization i Seoul, Korea, 1995. Forkortet, upublisert utgave av David Taylor.
- Winter, Ralph (2003a): "The Third Call' for Global Networking: 1980 and that Certain Elite." *International Journal of Frontier Missions*, 20:2, s. 40-46.
- Winter, Ralph (2003b): "The Third Call' for Global Networking: Precarious Milestones to 1980." *International Journal of Frontier Missions*, 20:2, s. 47-50.
- Winter, Ralph (2009): "Is It Possible? Global Cross-Cultural Mission Collaboration 1910 to 2010." *Mission Frontiers*, Jan-Feb.
- Yeh, Allen (2010): "Tokyo 2010 and Edinburgh 2010: A Comparison of Two Centenary Conferences." *International Journal of Frontier Missiology*, 27:3, s. 117-125.

Misjonsnettverk: aktuell internettinformasjon

Tokyo 2010

<http://www.tokyo2010.org/>

Third World Mission Association

http://www.davidcho.or.kr/list.php?boardid=E3_2

The Global Network of Mission Structures

<http://www.gnms.net/>

Cross Global Link

<http://www.crossgloballink.org/>

The Korea World Missions Association

<http://www.kwma.org/eng/introduction/01.html>

Philippine Missions Association

<http://www.cybermissions.org/pma>

India Missions Association

<http://www.imaindia.org/>

Nigeria Evangelical Mission Association

<http://www.nematoday.org/>

Ghana Evangelical Mission Association

<http://www.ghanaglobal.org/GEMA/about/missions.php?gotopage=index>

Evangelical Association of the Caribbean

- <http://www.caribbeanevangelical.org/>
Japan Overseas Missions Association
<http://joma.mydns.jp/>
Asia Missions Association
<http://www.asiamissions.net/>
World Evangelisation Network of South Africa
<http://www.powerofconnecting.net/content/world-evangelisation-network-south-africa-wensa-profile>
Associação de Missões Transculturais Brasileiras
<http://www.amtb.org.br/>
Movement for Africa National Initiatives
<http://www.maniafrica.com/>
Singapore Centre for Global Missions
<http://www.scem.info/>
The Mission Exchange
<http://www.themissionexchange.org/>
Korean World Mission Council for Christ
<http://www.kwmc.org/eng/>
International Orality Network:
<http://www.oralbible.com>
Great Commission Illustrated (GCI) Books & Photos:
<http://www.greatcommission.com>
Finishing the Task:
<http://www.finishingthetask.com>
Create International
<http://www.createinternational.com>
People Groups.org
<http://www.peoplegroups.org/>
Joshua
<http://www.joshua.org/>
Storyrunners
<http://www.storyrunners.com/>
Etnopedia
<http://www.etnopedia.org/>
Wycliffe Bible Translators
<http://www.wycliffe.org/>
SIL International
<http://www.sil.org/>
U.S. Center for World Mission
<http://www.uscwm.org/>

Hans Aage Gravaas, f. 1961. Feltprest Hysnes Fort 1988, misjonær i Etiopia 1990–93, prest i den norske lutherske Minnekirke i Chicago 1993–97, lærer Fjellhaug Skoler 1997–98, misjonssekretær NLM 1998–2001, førsteamanuensis ved Mediehøgskolen Gimlekollen 2001–2008 (rektor fra 2002), rektor og førsteamanuensis ved Fjellhaug Internasjonale Høgskole fra 2008. Cand. theol fra MF 1987, studier i misjon og økumenikk ved Selly Oak Colleges Birmingham 1989, diplom i Amharisk v/JLS i Addis Abeba Etiopia 1990, PhD i Intercultural Studies ved Trinity International University i USA 1997 med avhandlingen: "Penetrating the Territory of D´amma: Emic Perspectives on the Intercultural Encounters and the Emergence of an indigenous Church among the D´irashe (Gidole) of southwestern Ethiopia."

Tokyo 2010: Focusing Unreached Peoples and Global Sodality Structures

The author offers a presentation of the Tokyo 2010 Global Mission Consultation including the prehistory of the consultation and its content. Focus, character and contribution of the consultation to international missions are assessed in light of the conference itself and the Tokyo Declaration. The majority of the delegates of Tokyo 2010 were decision makers recruited among mission agencies, networks and parachurch organizations (sodalities) worldwide. The Global Network of Mission Structures, Third World Mission Association, Asia Missions Association and Cross Global Link were the organizers of the Tokyo Consultation. These organizations, geographically based in the new global center of Christian gravity, are important driving forces that attempt to coordinate international collaboration in order to make disciples of every people (Unengaged Unreached People groups) in our generation.